

5. AUSTRAMADUX'UN KİTABI

“Bunu süpürgenin üzerindeki korkunç bir başarısızlık olarak düşünme.” Dedi Zane hep birlikte Rawenclaw ortak salonunda otururlarken bir müddet sonra. “bu Ralph’a çok zeki görünme şansını vermek gibi bir şey.”

James hiçbir şey söylemedi. Sadece kanepenin ucunda başını ellerinin arasına almış bir şekilde oturdu.

“Ayrıca, eğer süpürgeye atlayıp senin arkandan yakalamasaydım, ben de becerebileceğimi sanmıyorum. Bu kadar düşünmeni gerektirecek bir şey değil, gerçekten.”

“Orada dur bakalım Walker.” Dedi kanepenin önünden geçen büyük öğrencilerden bir tanesi Zane’in saçlarını karıştırarak.

“Evet” odanın karşısında oturanlardan biri daha söze girdi. “Normalde, birinci sınıfların elemeleri sadece gülmek içindir. Ve seninle epeyce güldük.” Bu sözün arkasından alkışlar ve gülüşmeler duyuldu. Zane gizlemeye çalışarak gülümsedi.

“Ciddi olamazsınız.” Dedi Ralph oturduğu yerden, arkası ateşe dönüktü. “Bunu nasıl söylersiniz? Uçmak en iyi usta için bile gerçekten zor bir eylemdir.”

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum.” Dedi Zane. “James’in başının stratosfere* doğru gittiğini gördüm ve sadece peşinden gittim. Gerçekten son bulana kadar ne yaptığının farkında değildim. Fark ettiğimde burnumla sahaya doğru dalmak üzereydim. Çevremde insanların dolaştığını gördüm ve sonra ‘Bana bakın! Uçuyorum!’ diye düşündüm. Bunun sebebi belki de babamla yıllardır oynadığım araba yarışı, uçak kapışması gibi oyunlardır. Bu duygu bana tanıdıktı.” Zane birdenbire bu konuşmanın James’in moralini yerine getirmediğini fark etmiş gibi durdu. “Benimle ve uçmakla ilgili çok fazla konuştuk. Ya sen Ralphie?”

Ralph düşünceli bir şekilde baktı ve sonra cüppesinin üzerinde duran esasını aldı. Her zaman ki gibi büyük ve komikti ama şu anda hiç kimse ona gülmüyordu. “Bilmiyorum. Senin söylediğin gibi, öyle değil mi? Bunu düşünmedim bile. James’in düştüğünü gördüm ve Flitwick’in sınıfında yaptığımızı hatırladım. Sonrasında tek bildiğin asamı ona doğrulttuğum ve hafifçe sallayarak...”

Zane’i de içeren birçok öğrenci Ralph esasını salladığında ona seslendi ve önünden çekilmeye çalıştı. Ralph övünçle gülmüştü. “Sakin olun millet, telaffuz etmeyeceğim.”

“Sen gerçek bir dostsun Ralph.” Dedi Zane. “Yaptığın bir insan bedenini kuş tüyü gibi yüzdürmektir ve birinci sınıftı. Oğlum sen gerçekten yeteneklisin.”

James diklendi. “Eğer siz ikiniz kendinizi kutlamayı bitirdiyse, kendime kapanacak bir koridor bulacağım ve yılın geri kalanını orada geçireceğim.”

“Hey, Grawp’ın kız arkadaşına çadırlarında fazladan boş bir oda olup olmadığını soracağım.” Dedi Ralph, Zane Ralph’a ağız açık bir şekilde baktı.

“Ne?” dedi Ralph. “Bu onu bir süreliğine insanların bakışlarından korur.”

“Şaka yapıyor.” Dedi Zane. “İlk başta anlaması biraz güç ama.”

“Takımı tamamladığınız için teşekkür ederim.” Dedi James sessizce bir yandan ateşin yanında duran cüppesini toplayarak.

“Hey, gerçekten.” Dedi Zane. “İşlerin böyle gitmesine gerçekten üzgünüm. Bunun senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum, gerçekten.”

James ateşe bakarak birkaç dakika bekledi. Zane’in teselli sözleri onu derinden etkilemişti. Kalbi acıyordu. Yüzü asıldı ve gözleri alev aldı. Boş boş ileriye baktı.

“Bu benim için sadece önemli değildi.” Dedi. “Gerçekten ama gerçekten çok önemliydi.”

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Ralph James'e "Bunu senin için bu kadar önemli kılan kim?" diye sordu.

James başı öne eğik bir biçimde yavaşça yürüdü. Kıyafetleri dağınıktı ve bedeni bugün Ralph'ın yaptığı sarsıntıdan dolayı hala acıyordu ama bunu daha yeni yeni fark etmeye başlamıştı. Başarısız olmuştu. Bir Gryffindor olmanın verdiği gururun ardından kazandığı güven Quidditch'te de etkili olmuştu ama işe yaramamıştı. Bunun yerine tüm Gryffindor ve Rawenclaw'ların önünde aptal durumuna düşmüştü. Babasının mükemmel derecede akrobatik olan hareketlerine yaklaşmak şöyle dursun, zar zor hayatta kalabilmişti. Böyle bir hatanın sonunda devam etmek olanaksızdı. Yaşayamazdı. Şu anda kimse onunla dalga geçmiyordu, en azından yüzüne karşı kimse bir şey söylemiyordu ama bir sonraki yıl elemelere katıldığında ne söyleyeceklerdi? Bunun düşüncesine bile katlanamıyordu.

Bunu babasına nasıl açıklayacaktı? Babası, daha ilk haftadan yetenekleriyle kendini göstermişti. Anlayabilirdi elbette. James'e önemli olanın Quidditch değil eğlenmek olduğunu söylemişti ve hiçbir zaman baskı yapmamıştı. Bu bile James'in kendini iyi hissetmesini sağlayamıyordu. Zane Rawenclaw takımına katılmıştı işte. James biraz da kıskanıyordu. Böyle hissettiği için utanıyordu ama yine de kıskançlığına engel olamıyordu. Zane bir Muggle doğumluydu. Ve bir de Amerikalıydı! Quidditch ona sadece gizemli geldiği için katılmıştı sonuçta ve bir başkasını kurtarabilen kahraman da James olmalıydı. Her şey nasılda bu kadar hızlı bir şekilde tersine dönmüştü?

Gryffindor ortak salonuna geldiğinde etrafına bakındı. Etrafta müzik dinleyen, gülüşüp eğlenen, kanepede kestiren ve ödevleri tartışan birçok kişi vardı. Karanlık ve sessiz olan yatakhaneye çıktı. Babasının zamanında yataklar yıllara göre ayrılmıştı. Şimdi ise James odayı daha büyük öğrencilerle de paylaştığı için minnettardı. Genelde büyükler insanı biraz olsun endişelerinden uzaklaştırırlardı. Kendisini teselli edebilecek birilerine ihtiyacı vardı, aksi takdirde birinin onu rahatlatması için bir sorunu olduğunu anlamasını sağlayacaktı. Neredeyse boş olan odayı taradı.

James duş aldıktan sonra üstünü değiştirdi ve geceyi sorgulayarak yatağına yattı. Nobby bir iki fare bulabilmek için kafesinde dolanıp duruyor, dışarı çıkmak istediğini anlatırcasına tıkırtılar yapıyordu ama James onu fark etmedi bile. Yağmur sonunda yağabilmişti. Bulutlar gümüşü ayı arada sırada örseleyerek süzülüyorlardı. James ne yaptığını ve ne istediğini bilmeden bir süre bunu izledi. En sonunda beklediği şey herneyse olmadı. Kimse yukarı çıkmadı. Sadece aşağıdan gelen sesler vardı. Ne de olsa Cuma gecesiydi. Kimse yatağa erken girmiyordu. Kendini yalnız hissediyordu. Yorganının altına girdi ve ayı izlemeye devam etti.

En sonunda uyuyabilmişti.

James hafta sonunun büyük bir kısmını ortak salonda gevezelik ederek geçirdi. Şifre olmadan ne Zane'in ne de Ralph'ın içeri giremeyeceğini biliyordu ve ne onları ne de bir başkasını çekebilecek havada değildi. Eve ödevlerini tekrar etti ve asa pratiği yaptı. Yaptıklarının masanın etrafına bir şeyler saçmaktan başka bir işe yaramadığını görünce sinirlendi. Yaklaşık yirmi dakika sonra annesinin bilmediğini sandığı bazı şeyler söyledi ve esasını masaya vurdu. James'i şaşırtarak mor kıvılcımlar yükseldi.

Cumartesi gecesini Argus Filch ile geçirdi. Kendini bir kova süpürgeyle birlikte Filch'i takip ederken buldu. Genelde Filch kendi etrafında dönen bir heykelin, duvarın ya da zeminin üzerinde bir leke görür, onu işaret ederdi. James oraya baktığında ya bir sakız parçası ya da ufak bir grafiti ile karşılaşır. Sonra iki eliyle süpürgeye sarılıp temizlemeyi denerdi. Filch o gün James'e sanki her bir lekeden o sorumluymuş gibi davranmıştı. James çalıştıkça Filch homurdanıyor ve geçmişte verdiği cezaları düşünüyordu. James odasına dönme fırsatını bulduğunda elleri soğuktan kızarmıştı ve Filch'in o berbat kahverengi sabunu gibi kokuyordu.

Pazar günü, biri diğerine uymayan adımlarla etrafta dolandı ve bir battaniyenin üzerine kurulmuş, parşömenlerdeki yıldız haritalarına çalışan Petra ve Ted'i buldu.

“Artık Trelawney sınıfını Madam Delacroix ile paylaşıyor ve gerçek ödevlerimiz var.” Diye şikâyet etti Ted. Eskiden tek yapmamız gereken çay artıklarına bakmak ve karanlık, ölümcül kehanetler yapmaktı. Aslında biraz eğlenceliydi de.”

Petra arkasına yaslanmış, yıldız haritalarını battaniyenin üzerindeki kocaman kitapta olan haritalarla karşılaştırıyordu. “Madam Delacroix Trelawney'in tersine eski moda bir kavram olan astrolojiyi bilimsel bir kavram gibi görüyor.” Dedi kafasını hoşnutsuz bir biçimde sallayarak. “Uzay boşluğunda sallanıp duran kara parçalarıyla benim geleceğimi nasıl bilebilir ki?”

Ted James' yakınlarında durmasını ve kendilerini kaybetmelerine engel olmasını öğütledi. James kimsenin işini bölmediğini ve ne Ted'in ne de Petra'nın Quidditch elemelerinden bahsetmeyeceğini anlayarak battaniyeye oturdu ve yıldız haritalarıyla dolu olan kitabı incelemeye başladı. Her biri özel armalarla süslenmiş olan arenaları ve kendine has mitlere sahip yaratıklarla dolu olan, siyah-beyaz renklerle çizilmiş gezegenlerin olduğu sayfaları yavaşça çevirdi, her birinin yörüngesine kırmızı elipsler çizilmişti.

“Wocket bu gezegenlerin hangisinden?” diye sordu James.

Petra sayfayı çevirdi. “Hardy-har.”

James takımyıldızları kitabının kocaman sayfalarını yavaşça çeviriyor, hareket halindeki gezegenleri ve diğer astrolojik sembolleri inceliyordu. “Eee, Profesör Trelawney ve Madam Delacroix nasıl geçiniyorlar peki?” diye sordu James birkaç dakika sonra. Damien’in ikisi arasında bir sürtüşme olabileceğini söylediğini hatırlamıştı.

“Yağ ve su gibi.” Diye cevap verdi Ted. “Trelawney iyi davranmaya çalışıyor ama aslında Vodoo* Kraliçesinden nefret ediyor. Delacroix’in tarafından bakılacak olursa, Trelawney’i umursuyormuş gibi görünmüyor. Tüm söyledikleriyle iki farklı eğitim biçimini yansıtıyorlar.

*Vodoo: İnsanları bez bebeklerle kontrol etmeye yarayan büyü bilimi.

“Trelawney’in eğitimini tercih ederim.” Diye mırıldandı Petra parşömenine bir şeyler karalarken.

“Senin ne düşündüğünü hepimiz biliyoruz tatlım.” Dedi Ted. James’e döndü.. “Petra Trelawney’i daha çok seviyor çünkü biliyor ki, işin özünde kehanet sadece senin kendi düşüncelerinin gelişigüzel bir şekilde bir düzene oturtulmuş halidir. Trelawney bunun çok mistik olduğunu düşünüyor elbette, ama yine de o da bunun birtakım kişisel tapınım aracı olduğunu biliyor. Petra da gerçekçi davrandığı için Trelawney bütün bunları çok ciddiye alıyormuş gibi görünse de aslında gerçeği kendisi de bildiğinden onu tercih ediyor.”

Petra iç çekti ve kitabı gürültüyle kapattı.”Kehanet bilim değildir. Tamamen felsefi. En azından Trelawney onu bir inanç biçimi olarak değil sadece teorik olarak kullanıyordu. Delacroix...” elindeki kitabı yanındaki yığının üzerine attı ve gözlerini devirdi.

“Önümüzdeki hafta sınavımız var.” Dedi Ted ağzının içinden. “Gerçek bir kehanet sınavı. Yakın dönemde gerçekleşecek çılginca bir astrolojik olayla ilgili. Gezegenlerin hareketleri filan.”

James alayla baktı. “Gezegenlerin hareketleri mi?”

“Gezegen Davranışları.” Dedi Petra sakince. “Aslında gerçekten zor. Sadece birkaç yüzyılda bir oluyor. Bu bilimdir. Hangi mitsel yaratığın hangi gezegende baş gösterdiği, ilk çağlardan kalma birkaç akli kaçıkta hangisinin neyin tanrısı olduğu ve ‘astrolojik sembollerin harmonisinin’ ne olduğu değil.”

Ted James’e baktı ve kaşlarını kaldırdı. “Emin ol bir gün Petra’nın bu konudaki gerçek hislerini öğreneceğiz.”

Petra büyük yıldız haritalarından birini Ted'in kafasına attı.

Daha sonra James Zane ve Ralph'ın Rawenclaw masasında birilikte oturduklarını gördü. Zane'in kendisine baktığına şahit oldu ve yanına gelip konuşmaya çalışmadığına memnun oldu. Bunun biraz da kendi kuruntusu olduğunu biliyor ama halen kıskançlıktan duramıyor ve utancını kabullenemiyordu. Çabucak yedi ve nereye gittiğini bile bilmeden giriş salonuna doğru yol aldı.

Akşam güneş dağların arkasından kaybolduğundan beri serin ve hoştu. James yol boyunca kaç adım attığını bile bilerek yol aldı, cırcır böceklerinin şarkılarını dinledi ve göle birkaç taş attı. Hagrid'in kulübesine gitti fakat orada kapıya asılmış koca bir nottan başka bir şey bulamadı. Not Hagrid'in pazartesi sabahına kadar ormanda olması gerektiğini söylüyordu. James, Grawp ve onun dev kız arkadaşı ile vakit geçirdiğini hayal etti. Döndü ve yolunu direk olarak kaleye doğru çevirdi.

Kısa bir gezinti yapmaya karar verdiğinde ortak salona doğru yol almıştı. Bir şeyler onu tedirgin ediyordu.

Hatıra köşesi fenerlerle aydınlatılmıştı, bu yüzden tüm kupalar, plaketer ve heykeller parlıyordu. James kıyafetleri eski fakat yüzlerindeki gülümsenin sonsuza dek kaybolmayacağını belirten bir edayla duran eski Quidditch takımlarının fotoğraflarına baktı. Altın ve bronz madalyaları, antika bir Snitch'i, eldivenlerin arasında duran Blutgerları sanki kendisi geçtikçe hareket ediyormuş gibi görüyordu.

James sonlara doğru durdu ve Üç Büyücü Turnuvasının hatıralarına baktı. Babası rahatsız bir şekilde gülümsemişti ve şimdi olamayacağı kadar gençti. James yaslandı ve Üç Büyücü Kupasının diğer yanında duran Cedric Diggory'nin fotoğrafına baktı. James eski Quidditch takımı fotoğraflarında gördüğü o kayıtsız ve kendinden emin bir ifadenin aynısıyla bakan yakışıklı bir çocuk gördü. Fotoğrafı inceledi. Bu ifade, fotoğrafı ilk gördüğünde bakmasına engel olan ifadeydi.

“Sensin öyle değil mi?” diye fısıldadı James fotoğrafa. Aslında gerçek bir soru değildi bu.

Çocuk sanki bir anlaşma yapmışçasına gülümsüyordu. James bir cevap beklemiyordu fakat bakmaya başlayınca Üç Büyücü Kupasına bir şeyler olmaya başladı. Gümüş plağın üzerine işlenmişcesine derin yazılar belirdi. Birkaç dakika sonra sözcükler belirginleşmeye başlamıştı. Sessiz ve yavaşça açığa çıkıyorlardı.

James Potter

Harry'nin oğlu.

James'e bir titreme geldi. Kararsız kalmıştı. "Evet." Diye fısıldadı.

Ne kadar

Zaman oldu

James soruyu başta anlamamıştı. şaşkın bir şekilde kafasını salladı. "ben... ben özür dilerim. Neden beri ne kadar zaman oldu?"

Harfler sanki çok büyük bir çaba harcıyormuşçasına kayboldu ve yeniden belirmeye başladı.

Öldüğümnden beri.

James çuvallamıştı. "Aslında tam olarak bilmiyorum. 7 ya da 18 yıl sanırım."

Harfler yavaşça belirsizleşti. Neredeyse bir dakika boyunca hiçbir değişiklik olmadı.

Zaman burada çok tuhaf.

Çok daha uzun gibi

Ama daha kısa

James ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Kocaman bir yalnızlık ve mutsuzluk hissi koridora yayıldı, ortamı doldurdu ve James kendini soğuk bir bulut gibi hissetti.

"Benim." James'in sesi tutuldu. Boğazını temizledi, öksürdü ve tekrar konuşmayı denedi."babam ve annem, Ginny, eskiden bir Weasley'di... Senin hakkında konuşurlar. Bazen. Onlar... onlar seni hatırlıyorlar. Seni seviyorlardı."

Harfler soluklaştı ve tekrar belirdi.

Ginny ve Harry

Her zaman biliyordum

Aralarında bir şeyler vardı.

Cedric'in hayaleti sanki gidiyormuşçasına ortamın havasını dalgalandırdı. Harfler yavaşça kayboldu. James daha fazla soru sormak istiyordu, Muggle olan yabancıyı ve onun içeri nasıl girdiğini öğrenmeye niyetliydi. Fakat bu birden önemsizmiş gibi göründü, sadece Cedric'in varlığıyla hissettiğı mutsuzluk duygusunu azaltmak için bir şeyler söylemek istiyordu ama hiçbir şey düşünemiyordu. Harfler yavaş bir şekilde tekrar belirdi.

Mutlular mı

James soruyu okudu, düşündü ve onayladı. “Evet Cedric. Mutlular, mutluyuz.

James konuşur konuşmaz harfler silindi ve etrafında bir yel eser gibi oldu. Esinti gittiğinde James etrafına baktı. Tekrar yalnız olduğunu söyleyebilirdi. Üç büyücü kupasına baktığında tekrar eski haline döndüğünü ve sanki hiçbir şey olmamış gibi parladığını görebiliyordu. James ürperdi, kollarını kavuşturdu ve geri dönerek ana koridora doğru yürümeye başladı. Hayalet sonunda konuşmuştu ve Cedric Diggory’di.

Mutluyuz, diye düşündü James. Ortak salona giden merdivenleri tırmanırken bunun doğru olduğunu fark etti. Bütün hafta boyunca takındığı o tavır yüzünden kendini biraz aptal gibi hissetti, kıskançlıktan kendini kurtaramamış ve çaresizce bir başarısızlığın acısına kapılmıştı. O sırada bütün bunların hepsi önemsiz göründü gözüne. Burada, Hogwarts’ta olmaktan, yeni arkadaşlar edinmekten, rakipler bulmaktan, kendisinden önce olmuş kendisinden sonra da olacak bütün o maceraları duymaktan mutluydu. Hogwarts’taki ilk haftasının şu son iki saatini Quidditch macerasındaki başarısızlığını unutarak ve arkadaşlarıyla gülp eğlenerek geçirebilmeyi diledi ve ortak salona doğru yol aldı. Biraz da utanarak bunun gerçekten eğlenceli olduğunu fark etti.

Ortak salona girer girmez durdu ve etrafına bakındı. Zane ve Ralph pencerenin yanındaki masaya kurulmuş olan Gremlin üyeleriyle çene çalıyorlardı. Hepsi birden ona döndü.

“Küçük yaratığımız gelmiş.” Dedi Zane mutluca. “Senin süpürge çalışmalarını bir ritüele dönüştürmeyi düşünüyorduk. Yeni ataklar geliştirmeye ne dersin? Ralph’ın seni kurtarmak için hazırda beklettiği bir asası var ne de olsa.”

Ralph asasını salladı ve kaygısızca güldü. James gözlerini devirdi ve onlara katıldı.

James pazartesi sabahı geç uyandı. Biçim Değiştirme Dersinden önce, birkaç parça tostun kaldığını ümit ederek Büyük Salona doğru gitti ve oradan çıkan Zane ve Ralph ile karşılaştı.

“Zaman yok dostum” dedi Ralph James’i yolundan çevirerek. İlk derse geç kalma. McGonagall’ın dersi ve geç kalan öğrencilere yaptıklarıyla ilgili çok iyi şeyler duymadım.

James onlarla birlikte kalabalık ve gürültülü koridorlara daldı.”Umuyorum ki derste karnı guruldayan öğrencilere kötü şeyler yapmıyordur.”

Yürürlerken Zane James’e bir şeyler uzattı. “Şansın varken şuna bir bak. Ralph’a gösterdim ve beyninde şimşekler çaktı, öyle değil mi? Bazı noktaları senin için işaretledim.” Kalın ve çamura bulanmışçasına bir renge sahip olan bir kitaptı. Kapağı bir zamanlar kırmızı olabileceğini işaret eden bir buğu ile kaplanmıştı. Sayfalar uçuyordu resmen ve her an kapağın arasından kayıp gidebilecekmiş gibiydiler.

“Bu ne?” dedi James en az bir hayalet kadar eski olan kitabın kapağını okumaya tenezzül etmeyerek. “Jackson ve Flitwick sayesinde önümüzdeki döneme yetecek kadar okudum zaten.”

“İnan bana ilgini çekecek. Yakın Tarih Ansiklopedisi, Cilt 7.” Dedi Zane. “Rawenclaw kütüphanesinden aldım. İşaretlediğim yerleri oku sadece.”

“Rawenclaw’ın kendine ait özel bir kütüphanesi mi var?” dedi Ralph Biçim Değiştirme kitabını çantasından çıkarmaya zorlayarak.

“Siz Slytherinlerin duvarlarında ejder başları var öyle değil mi?” dedi Zane. “Yani evet, her binanın kendine has bir özelliği var.”

“Biçim Değiştirme Sınıfının kapısına vardıklarında, bir gurup öğrencinin orada beklediğini gördüler. Birçoğu mavi renkli “Kazananları Sorgulayın!” rozetlerini takmışlardı. Gün geçtikçe rozet takanların sayısı artıyordu. Hatta artık Devam Eden Unsur adlı bir kulübün mahlası adını almışlardı. James rozetleri takanların artık sadece Slytherinler olmadığını öğrendiğinde telaşa kapıldı.

“Baban bugün geliyor, öyle değil mi Potter?” dedi üst sınıflardan biri sinsice gülümseyerek. “Yanında getirdiği birkaç işe yaramaz ile birlikte Amerikalılarla bir toplantı daha yapacak öyle değil mi?”

James durdu ve konuşana baktı. “Evet, bugün geliyor.” Dedi yanakları kızarak. “Ama ‘işe yaramaz’ dediklerin hakkında hiçbir fikrim yok. Ayrıca Amerikalılarla daha önce görüşmedi. Belki de ağzını açmadan önce biraz bir şeyler okusan iyi olur.”

“Ooo, emin ol okuyoruz.” Dedi, gülümsemesi kaybolmuştu. “Senden ve senin babandan daha fazla eminim ki. İyi davranmanız gerçekleri daha fazla saklayamayacak.”

“Gerçekleri saklamak mı?” dedi James sinirlenerek. “Bu da ne demek oluyor?”

“Rozetleri oku Potter. Ne hakkında konuştuğumu kesinlikle biliyorsun.” Dedi çocuk çantasını toparlayıp arkadaşlarıyla birlikte rahatça koridora yönelirken. “Ve eğer ki bilmiyorsa, görüldüğünden daha aptalsın demektir.”

James sinir ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla etrafına bakınıyordu. “Bu da neydi şimdi?”

Ralph lafa karıştı. “Boş ver. Oturacak bir yer bulalım. Tamamını anlamıyorum ama anladığım kadarını anlatacağım.”

Ama ders başlamadan önce konuşacak vakitleri kalmamıştı. James’in anne ve babasının da öğretmeni olan McGonagall dersini hala aynı ihtimamla öğretiyordu. Bir kitabı ringa balıklı bir sandviçe çevirerek basit asa hareketlerini ve dersin niteliğini açıkladı. Carson adlı bir çocuğa sandviçi yemesini söyledi. Sonra sandviçi tekrar kitaba çevirdi ve sınıfa çocuğun ısırıldığı yerin kitapta bıraktığı izi gösterdi. Şaşkınlık ve heyecanla karışık sesler duyuldu. Carson yüzünde düşünceli bir ifadeyle ısırıldığı kitaba baktı ve elini karnına bastırıldı. Sınıfın arka ucunda McGonagall öğrencilere önünde duran muz şeftaliye çevirebilmeleri için kullanmaları gereken asa hareketlerini ve hangi sözcükleri söylemeleri gerektiğini anlatıyordu.

“Porsika Alteramus. Sadece ilk heceleri vurgulayın ve ilk seferinde çok büyük bir etki yapmasını beklemeyin.” Dedi çocukların gürültülerini keserek. “Muzun üzerinde küçük tüyler yapmayı becerebilirseniz bunu bugün için başarılı olarak kabul edeceğiz. Dikkatli olu, Miss Majoris. Lütfen sadece küçük daire hareketleri yapın.”

Zane muzuna sinirli bir şekilde baktı ve asasını salladı. “Porsika Alteramus!” muzun görünüşünde hiçbir değişiklik yoktu. Dudaklarını büzdü. “Bir de seninkini görelim James.”

James ürkekçe asasını kaldırdı ve komutları söyleyerek salladı. Muz biraz sallandı ama büyük bir kararlılıkla muz olarak kalmaya devam ediyordu.

“Belki de içeriden dönüştürüyoruzdur.” Dedi Zane umutla. “Belki de parçalayıp içinin şeftaliye dönüp dönmediğine bakmalıyız ha?”

James bunu düşündü ve sonra kafasını salladı. İkisi de denemeye devam ettiler. Ralph da onları izliyordu. “Bileklerinizi çok fazla oynatıyorsunuz. Bir uçağı konuta ediyormuş gibi görünüyorsunuz.”

“Eleştirmesi kolay, yapması zor.” Dedi Zane. “Bir de seninkini görelim bakalım Ralphinator.”

Ralph denemeye pek de hevesli değildi. Asasının sıranın altından çıkarmakta tereddüt ediyordu.

“Hadi ama Ralph.” Dedi James. “Asa hareketlerinde zaten çok başarılısın. Neden tereddüt ediyorsun ki?”

“İşte,” dedi Ralph biraz savunmacı bir şekilde. “Bilmiyorum.”

“Vay!” dedi Zane asasını elinden düşürerek ve diğer eliyle de muzuyu yakalamaya çalışarak. Asasını masaya sabitledi ve muzuyu işaret etti. “Belki de bu şekilde yaparsam daha iyi bir sonuç elde ederim. Ne dersiniz?”

James ve Ralph ona dik dik baktılar. Gözlerini devirdi. “Hey! Hadi ama Ralph! Yap şu şeftaliyi! Yapabileceğini biliyorsun. Neyi bekliyorsun?”

Ralph hareketlendi, yanaştı ve dev gibi olan asasını kaldırdı. Muza doğru komut sözcüklerini sanki yanlış bir şey yapıyormuşçasına söyleyip asasını salladı. Sanki bir çam kozalağı şöminede yanıyormuşçasına bir ışık çaktı ve ses geldi. Sınıfın geri kalanı gürültüyü duydu ve Ralph’a döndü. Ağır bir duman, geriye doğru sıçramış ve gözlerini dehşetli bir ifadeyle açmış olan Ralph’ın masasının üzerinden yükselmekteydi. Duman dağılıncaya James yaklaştı. Ralph’ın muzuyu hala el değmemiş bir şekilde orada duruyordu.

“Evet,” dedi Zane sessizliği bozarak. “Tümüyle...”

Hafif ve eziliyormuşçasına bir ses geliyordu Ralph’ın muzundan. Yavaş yavaş soyuluyor ve adeta bir çiçek gibi ayrılıyordu. Soyulmakta olan muzun merkezinden yeşil bir asma dalına benzer uzantılar çıkmaya başlayınca öğrenciler arasında bağırışlar oldu. Bir asma dalı gibi büyüdükçe bükülüp uzuyordu havayı yarak. Asma büyüdükçe daha da güçlendi ve kıvrılarak masanın üzerine doğru uzanmaya devam etti. Muzdan daha çok dal çıkmaya başladı. Daha çok genişledi ve masanın her bir köşesini kapladı. Her bir dal ana merkezi olan muzdan ayrılarak daha çok budaklandı ve sonunda tahta, sarımsı-yeşil renkte bir yapı oluşturdu. Birkaç dakika sonra tüm bu budaklanmış dallardan küçük patlamalar şeklinde yapraklar oluştu. Sonunda dallar yaklaşık dört metreyi bulduğunda bir seri yumuşak pıtırıcıklandı oldu. Her bir dalın ucunda ağırlıklarıyla dalı sarkıtan şeftaliler oluştu. Hepsisi de tüylü, olgun ve tazeydi.

James bakışlarını ağaçtan ayırdı ve odaya göz gezdirdi. Herkes ellerinde yarım kalmış bekleyen asaları ve açık kalmış ağızlarıyla Ralph’ın küçük şeftali ağacına bakıyordu. Müdire McGonagall da ağaca ağız şaşkınlıktan yarım yamalak büzülmüş bir şekilde bakıyordu. Sonra sınıftan tepkiler gelmeye başladı. Herkes şaşkınlığını farklı bir biçimde ifade ediyordu.

“O benim arkadaşım!” diye bağırdı Zane Ralph’ı omuzlarından sarsarak. “Onu ilk ben gördüm!” Ralph gözlerini ağaçtan ayırdı ve boş bir gülümsemeye Zane’e döndü. James, ağaç büyürken Ralph’ın yüzündeki ifadeyi hatırladı birden. O zaman gülümsemiyordu.

Dakikalar sonra, koridorda Zane sürekli şeftaliden bahsediyordu. “Gerçekten Ralph, beni her zaman şaşırtıyorsun. Mükemmel bir büyücünün yeteneklerine sahipsin. Bu nasıl oluyor?”

Ralph kesin olmayan ve kaygılı gülümsemesiyle tekrar gülümsedi. “Şey, aslında...”

James Ralph’a baktı. “Ne? Anlat, Ralph!”

“Peki,” dedi, durdu ve onları çardağa doğru çekti. “Ama bu sadece bir tahmin, tamam mı?”

James ve Zane Ralph’ın devam etmesini bekleyerek bitkin bir şekilde onayladılar.

“Biliyorsunuz ki geceleri diğer Slytherinlerle birlikte çalışıyorum.” Diye açıkladı Ralph. “Sadece basit şeyler. Bana çok az şey öğretiyorlar aslında. Biçim Değiştirme, bazı hileler ve gerektiğinde düşmanını yere serebilecek bazı şeyler.”

“Daha şimdiden ne gibi düşmanlara sahiptin Ralph?” diye sordu Zane parmaklarındaki şeftali şiresini emerek.

Ralph ellerini sabırsızca salladı. “Biliyorsunuz, sadece normal düşmanlar. Bunlar sadece benim binamdakilerin söylemleri. Yine de ortalama birinden daha iyi olduğumu düşünüyorlar. Benim sadece kısıtlı yeteneklere sahip normal bir Muggle çocuğu olmadığımı söylüyorlar. Belki de aile fertlerimden birisi büyük büyücü ailelerinden birinin mensubudur ve ben bunu bilmiyorumdur, diyorlar.”

“Bilmemek için biraz fazla büyük bir sır değil mi?” dedi James kararsızca. “Demek istiyorum ki babanın bilgisayar firmasında çalışan bir Muggle olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet, öyle.” Dedi Ralph, sesini alçaltmıştı. “Ama annem... Onun öldüğünü de söylememiş miydim? Hayır...” dedi kendi kendine. “Elbette hayır. Neyse. Ben çok küçükken öldü. Onu hiç tanımıyorum. Ya bir cadıysa? Demek istiyorum ki ya büyük safkan ailelerden birindense ve babam bunu hiç bilmediyse? Bunlar oluyor zaman zaman biliyorsunuz. Büyülü insanlardan biri bir Muggle’a âşık olur ve ona bu sırrı tüm hayatı boyunca açıklayamaz. Safkanlar bu tür durumlardan hoşlanmıyorlar tahminimce. Ama yine de...” kesti, James ve Zane’e baktı.

“Tamam.” Dedi James. “Tahminimce bu mümkün. Bunlar olabiliyor.”

Zane düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. “Büyük bir kısmını açıklıyor öyle değil mi? Belki de Prens gibi bir şey filansındır. Belki de güce ve zenginliğe hükmedenlerdensindir.”

Ralph toparlandı ve çardaktan dışarı çıktı. “Çok dikkate değmez. Sadece tahmin sonuçta. Söylediğim gibi.”

James, Zane ve Ralph'ın diğer dersleri başlayana kadar onlarla gezdi. İkisinden birinin bile onunla Bitkibilim dersi yoktu. Bu yüzden onlara dersleri bittiğinde bitkibilim sınıfının yakınındaki seralara gelmelerini söyledi.

Profesör Longbottom James girer girmez onu sıcak bir gülümsemeye karşıladı. James Neville'nin babası ya da Ron amcası gibi değil, sessiz ve düşünceli olmasına rağmen severdi. Voldemort, bakanlığı ve Hogwarts'ı ele geçirdiğinde Neville'nin ne gibi mücadeleler verdiği hakkındaki tüm hikâyeleri biliyordu. Sonuçta Neville, Voldemort'un ölümsüzlük için son silahı olan yılanı Nagini'nin başını kesmeye müteşekkir kişi olmuştu. Yine de şu anda önünde duran ve bu küçük sınıfta hayatını bitkilerle geçiren bu Profesörün geçmişte böyle büyük işler başardığına inanmak güçtü.

“Bitkibilimi...” diye başladı önündeki küçük saksılardan birini alarak. Kendi konuşmasını önündeki kâğıtlara saksılardan bir şeyler dökerek böldü. Baktı ve sanki işkence ediliyormuşçasına gülümsedi. “Bitkibilimi... Elbette bitkileri ele alır. Gördüğünüz gibi.” Bunu yüzlerce bitki ve ağacın büyüdüğü serayı işaret ederek tasdik etti. James, Profesör Longbottom'un Biçim Değiştirme sınıfındaki masalardan birinde kök salmış olan ufak şeftali ağacıyla ilgilenebileceğini düşündü.

“Bitkiler esastır. Err, şöyle ki; birçok büyü çalışmasının temelini oluştururlar. İksirler, ilaçlar, asaların yapı taşları ve birçok tılsım bitlilerden elde edilir. Bu sınıfta zamanla az bulunan ‘Mimulus Mibletonia’ dan başlamak üzere birçok bitki türünü öğreneceğiz.”

James köşenin bir ucunda bir şeylerin hareket ettiğini gördü. Bitkilerden bir tanesi, pencere pervazının yanında oturan ve Neville'nin söylediklerini dikkatle not alan bir kıza doğru dallarını uzatıyordu. Dallardan bir tanesi pencere pervazından ayrıldı, yavaşça kızın arkasından uzandı ve kızın küpesine doğru büküldü. Dal küpeyi çekmeye başladığında kızın gözleri şaşkınlıkla açıldı ve mürekkebini düşürdü.

“Ov, ov! Ov, ov!” diye cırlamaya başladı kız sandalyesinde çırpınarak ve ellerini kulağına doğrultarak. Neville etrafına baktı, kızı gördü ve yanına geldi.

“Evet, Miss Patonia. Koparmaya çalışın. Doğru olanı yapıyorsunuz.” Kıza ulaştı ve dalı kızın küpesinden çıkarmaya çalıştı. Dal sanki kaybettiğini anlamış gibi uzaklaştı. “Larcenous ligulous'u keşfettiniz. Ya da daha doğrusu o sizi keşfetti. Oturmadan önce sizi uyardığımı için özür dilerim. Güneş ışığını soğurmada kullanılan foto sentetik ve kıvrımlı maddelere olan duyarlılığı sayesinde yüzyıllar önce korsanlar tarafından keşfedildi. Asırlar boyunca düzenli olarak toplanıp yakıldığı için soyu neredeyse tükenmekte.” Neville bitkiye bazı panzehirler döktü. Patonia elini kulağına götürdü ve sanki kendisi de yakmak istiyormuşçasına bitkiye baktı.

Neville sınıfa döndü ve bir araya getirdiği bitkiler hakkında konuşmaya başladı. James esnedi. Seranın havası insanı uyuşuklaştırıyordu. Birazcık olsun gözünü açık tutabilmek için çantasından parşömenini ve mürekkebini çıkardı. Eli Zane'in ona verdiği kitaba takıldı. Onu da parşömenle birlikte dışarı çıkardı. Neville'nin sevdiği konulara daldığını ve fark etmeyeceğini anladığı anda Zane'in işaretlediği sayfayı açtı. İlgil alanı daha sayfanın başında kendini belli ediyordu: Feodore Austramaduks. Kitabı yerleştirdi ve okumaya başladı.

Önceden Tarih Yazma ya da tarihi kehanet etme sanatı yapan ve efsanevi büyücü ve Merlin Tarikatının kurucusu Merlin'in son günlerinin tanığı olan kâhin ve tarihçi Austramaduks'un sözleridir. Tümüyle Genel Dünya Tarihine(20. Bölüm) ters düşen Austramaduks'un kayıtlarına göre Merlin kariyerini Avrupa kral ve kraliçelerinin danışmanı olarak yapmıştı. Dünyanın zaman içinde büyüden uzaklaşması ve 'sahte' büyülü krallıkların oluşması sonucu Merlin 'Dünyevi Diyar'ı terk edeceğini açıkladı. Çok kısa bir süre sonra büyülü ve büyü dışı dünyanın dengeleri sağlandığında yani Austramaduks'a göre 'dünyanın Merlin'in hizmetleri için olgunlaştığında' tekrar döneceğini bildirdi. Bu kehanet yüzyıllar boyu büyü dışı dünyaya boyun eğdirmek ve kendi hâkimiyetleri altına almak isteyen birçok politikacı ve büyücü tarafından doğrulanmaya çalışıldı.

James okumayı bıraktı. Aklında, sürekli olarak okuduklarının ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. Merlin'i, tüm Muggle çocuklarının tarihi bir şahsiyet olarak değil bir çizgi film kahramanı olarak kabul ettikleri Saint Nicholas kadar bilmişti tüm yaşamı boyunca. Bugüne kadar Merlin'in gerçek olup olmadığı konusunda hiçbir şüphesi yoktu fakat nasıl biri olabileceğini de daha önce hiç düşünmemişti. Sadece "Merlin'in Sakalı", "Merlin Adına" gibi aptal ifadelerde geçen anlamlardı tek bildiği, hiçbir zaman ne kadar büyük bir sihirbaz olabileceğinden bahsetmemişlerdi. Austramaduks'a göre Muggle dünyasındaki kral ve liderlerin danışmanlığını yapmıştı. Yani bu Merlin'in döneminde büyücü ve cadıların Muggle dünyasına açık bir şekilde yaşadıkları, hiçbir gizlilik kuralının, saklanmanın ya da Yanılma Tılsımlarının olmadığı anlamına mı geliyordu? Eğer böyleyse Merlin büyü dünyasının Mugglelar tarafından etkilenmesiyle ne demeye çalışıyordu? Daha fazlası ise dünyanın "onun yardımları için olgunlaştığı zaman" tekrar dünyaya dönebileceği gibi tuhaf bu kehanet de neydi? Karanlık büyücülerin tarih boyunca Merlin'in kehanetini doğrulamayı denediklerine, büyük sihirbazı dünyaya tekrar getirmeye çalıştıklarına şüphe yoktu.

Karanlık büyücüler her zaman Muggle dünyasını ele geçirmek istemişler ve görünen o ki Merlin'in, tüm zamanların en güçlü büyücüsünün, bu dileklerini gerçekleştirebilmeleri için yardımı olabileceği gerçeği kaçınılmazdı.

Birdenbire James'in aklına bir şey geldi ve gözleri açıldı. Austramaduks ismini ilk kez Slytherin'in profilinde duymuştu. Slytherin her zaman Muggle dünyasıyla karşı karşıya gelmeye hazır karanlık büyücülerin evi olmuştu. Ya Austramaduks'un söyledikleri anlamsız birer tesadüf değilse? Ya yeni bir karanlık planın işaretiyse? Ya Mugglelara son savaşı başlatabilecek olan Merlinus Ambrious'u Slytherin'in profiline koymaları onun döneceğine dair kehanetin gerçek olması ve bu karanlık planın bir parçasıysa?

James kitabı yavaşça kaptı ve dişlerini gıcırdattı. Birdenbire nedense bu düşüncelerin tamamı gerçekmiş gibi geldi. Bu bina sorumlusunun neden bu ismi kullanarak böyle bir şaka yaptığını açıklıyordu. Slytherin bunun bir şaka olmadığını biliyordu ve zamanla planı uygulamaya koymuşlardı. James oturduğunda kalbi çarpmaya ve deli gibi düşünmeye başladı. Kime anlatabilirdi? Zane ve Ralph'a elbette. Onlar bunu çoktan düşünmüşlerdi muhtemelen. Babası? James yapamayacağına karar verdi. En azından şimdi değil. James birçok yetişkinin ellerinde bunu kanıtlayabilecek yeterli belgeleri olsa bile bir çocuğun anlattığı hikâyeye inanmayacaklarını bilecek kadar büyümüşü.

James böyle bir planı durdurmak için ne yapması gerektiğini tam olarak bilmesede de bir sonraki adımının ne olacağını biliyordu. Hangi Slytherin'in Ralph'ın tetrisini aldığını bulmalıydı. Austramaduks ismini kullanan Slytherin'i bulmalıydı.

James bunları düşünmekten babasının, Harry Potter'ın, bu akşam Amerikalılarla görüşmek için geleceğini tamamen unutmuş bir şekilde seradaki dersin son bulmasını bekledi.

James yolu geçer geçmez kalabalıktan gelen gürültünün farkına vardı. Dinleyerek yanaştı. Bağırış ve çığırışlar bir heyecanla parlıyordu. Köşeyi döner dönmez gürültü daha da belirginleşti. Bir gurup öğrenci James'in her baktığı yöne dağılmış bir biçimde bekliyorlardı. Bir kısmı sadece orada ne olduğunu görmek için duruyorlardı fakat kalabalığın merkezinde sloganlar atan, bağırıp çağıran, pankartlar sallayan epey hareketli bir gurup vardı. James kalabalığa yaklaşınca pankartlardan birini gördü ve kalbi zonkladı. "Bakanlık Seherbaz Faşizmini Bitirsin!" yazıyordu.

Bir başka yazıyı daha gördü ve onda da “GERÇEKLERİ Anlat, Harry Potter!” yazıyordu. James sakinliğini korumaya çalışarak gurubun etrafında dolandı. Giriş salonuna yakın bir yerlerde Tabitha Corsica, çekici bir ifadeye sahip mor çerçeveli kedigözlüğü takmış bir kadınla röportaj yapıyordu. James hiç çaba sarf etmeden onun araştırmacı gazeteci ve babasının pek de haz etmediği birisi olan Gelecek Postası yazarlarından Rita Skeeter olduğunu anladı.

Oradan geçerken Tabitha onu küçümseyen ve sanki “bunun için özür dilerim fakat zor zamanlar geçiriyoruz ve hepimiz yapmak zorunda olduğumuz şeyleri yapıyoruz” dercesine baktı.

James tam merdivenleri çıkacakken yüzünde donuk bir ifadeyle güneş ışığında parlayan müdire göründü. Asasını boğazına götürdü ve en tepedeki basamaktan konuşmaya başladı, sesi tüm alanda yankılanıyordu ve kalabalığın gürültüsünü kesiyordu.

“Bunun ne anlama geldiği hayal kırıklığı yaratacak bir biçimde açık olduğundan sorgulamayacağım.” Dedi acımasızca. Minerva McGonagall’ı hayatının birçok döneminde yakından tanıyan James onu hiç bu kadar çileden çıkmış bir şekilde görmediğini düşündü. Yüzü yanaklarındaki allık dışında ölüm solgunluğundaydı. “Sizi kendinizin seçtiği bu yanlış ve mantıksız yoldan ayırmaya çalışmak haddime değil. Fakat şunu açıklığa kavuşturamama izin verin; neye inanmayı seçerseniz seçin, okulumuzun kuralları arasında bizim için değerli olan misafirler aleyhinde propaganda yapma izni yok.”

Pankartlar aşağı çekildi fakat tamamen indirilmedi. Parşömenin üzerinde Tez-Tekrar-Tüy kalemi hızla söylenenleri yazarken, James Rita Skeeter’ın yüzünde aç bir ifadeyle Müdireye baktığını görebiliyordu. McGonagall kendini toparlayarak devam etti. “Aynı kanıda olmadığınızı bildirmek için çok daha uygun yolların olduğunu biliyorsunuz. Bu... Gösteri... Ne gerekli ne de uygun. Hepinizden karar kıldığınız bu noktayı bir an önce...” bakışlarını Rita Skeeter’ın üzerinde kilitleyerek “ başka bir şekle sokup, bitirmenizi bekliyorum.”

“Müdire Hanım!” diye bir ses duyuldu, James’in bunun Tabitha Corsica olduğunu anlaması için dönüp bakması gerekmiyordu. Bütün koridor nefesini tuttu ve bir sessizlik oldu. James Rita Skeeter’ın mürekkebinin hareket ettiğini duyabiliyordu.

McGonagall Tabitha Corsica’yı irdeleyerek durdu. “Evet, Miss Corsica?”

“Sizinle aynı fikirde değilim efendim!” dedi Corsica, güzel sesi tüm koridorda yankılanıyordu. “Sizin söylediğiniz gibi tüm bu olayları çok daha uygun bir şekilde izleyebilir ve sebeplendirip inceleyebiliriz. Peki, bunu tüm okulun münazara konusu haline getirmeyi teklif edersek? Eminim ki bu böylesine hassas bir konunun çok daha saygın koşullarda ele alınmasını sağlayacaktır ve sizde benimle bu konuda aynı fikirdesinizdir.”

McGonagall Tabitha Corsica'ya baktığında ifadesi demir gibiydi. Duraksama çok uzun sürmüştü ve Tabitha bakışlarını kaçırmak zorunda kalmıştı. Kendine olan güveni azalarak alanı taradı. Tez-Tekrar-Tüy kalemi tüm söylenenleri yakalıyordu. Parşömenin üzerinde bekleyerek duraksadı o da.

“Teklifinizi uygun buluyorum Miss Corsica.” Dedi McGonagall. “Fakat sizinde anlayabileceğiniz gibi burası münazarayı konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Ve şimdi,” eleştiren bakışlarla kalabalığı süzdü. “Bu konunun kapandığını varsayıyorum. Bu tartışmaya devam etmek isteyen herkes bunu kendi binasında yapabilir. Mr. Filch'i buraya göndermeden önce dağılmanızı öneririm.”

Kalabalık dağılmaya başladı. McGonagall James'i gördü ve ifadesi değişti. “Buraya gel, Potter.” Dedi sabırsızca. James salonun gölgesini arkasında bırakarak merdivenleri çıkmaya başladı ve onu takip etti. McGonagall sinirli bir şekilde mırıldanıyordu, koridordan köşeyi döndüğünde cüppesi de aynı haşinlikle ona eşlik etti. James'in onu takip etmesini bekliyormuş gibi görünüyordu, James de aynısını yaptı.

“Birkaç gürültücü-kendini bilmez propagandacı.” Dedi James'i personel odasına doğru yönlendirerek. “James buna tanık olduğun için üzgünüm. Fakat böyle bir şeyin bu duvarlar arasında yer tutabilmesine daha çok üzgünüm.”

McGonagall soluk almadan döndü ve kapıyı açtı. James kendini köşesinde kocaman bir mermer şöminenin durduğu, etrafta koltuklar, sandalyeler ve küçük masalar ile kitap raflarının olduğu büyük bir odada buldu. Ve orada kendisini karşılamak üzere huzur veren bir gülümsemeyle babası duruyordu. James sırttı ve McGonagall'ı geçerek koştu.

“James” dedi Harry Potter memnuniyetle ve çocuğu kocaman sarmalayarak saçlarını dağıttı. “Oğlum. Seni gördüğüm için çok mutluyum evlat. Okul nasıl bakalım?”

James birdenbire ürkek hissederek mutlulukla gülümseyip omuz silkti. Orada babasıyla birlikte dururken varlığını fark etmediği birkaç kişi onlara bakıyordu.

Hepiniz oğlum James'i biliyorsunuz.” Dedi Harry James'in omzunu sıvazlayarak. “James, burada bakanlıktan benimle birlikte gelen birkaç görevli var. Titus Hardcastle'ı hatırlıyorsun değil mi? Onlar da Mr. Recreant ve Miss Sacarhina. İkisi de büyükelçilik biriminde çalışıyorlar.”

James kafasını onaylarcasına salladı. Titus Hardcastle'ı uzun süredir görmemesine rağmen ilk bakışta kim olduğunu hatırladı. Hardcastle keskin yüz hatlarıyla ve kare biçimli kafasıyla toplu ve bodur olan bir seherbazdı. Mr. Recreant uzun ve zayıftı ve ir cüppe ile siyah bir şapka takmıştı. Tokalaşması bir yıldız alığı misali narin ve çabuktu. Miss Sacarhina nedense tokalaşmadı. James'e genişçe gülümsedi ve onun oy hizasına eğilerek irdelemeyi tercih etti.

“Senin içinde ebeveynlerini görüyorum genç adam.” Dedi kafasını bükerek. “Aynı asalet ve potansiyel. Umut ediyorum ki akşam için sen de bize katılıyorsundur.”

James cevap olarak babasına baktı. Harry gülümsedi ve iki elini de James’in omuzlarına koydu. “Bu akşam Alma Aleron’larla yemek yiyoruz. Gelmek ister misin? Açıkçası çizburger ve hamburgerden fazlasını beklemiyorum.”

“Elbette!” dedi James gülümseyerek. Harry Potter da ona gülümsedi ve göz kırptı.

“Ama önce,” dedi grubun kalanını işaret ederek “Ala Aleron’dan gelen dostlarımızın büyü stillerine bir göz atacağız. Önümüzde ki on dakika içinde onlarla buluşmayı düşünüyoruz ve bundan önce almamız gereken birkaç kişi daha var. Olur mu?”

“Korkarım ki size katılamıyorum.” Dedi McGonagall. “Görünüyor ki sizin turunuz süresince popülaritenizden etkilenmiş bir grup öğrenciye göz kulak olmam gerekecek. Üzgünüm.”

“Anladım, Minerva.” Dedi Harry. James’e babasının okul müdiresini ismiyle çağırması her zaman garip gelmişti fakat öyle görünüyordu ki McGonagall ondan böyle davranmasını bekliyordu. “Yapmanız gerekeni yapın. Fakat küçük sorunlar için kendinizi yıpratmayın. Çaba sarf etmeniz bile gereksiz.”

“Ben o kadar emin değilim Harry. Ama bu saygısızlığı ortadan kaldırmak için çok ciddi emirler vermem gerekeceğini de sanmıyorum. Bu akşam görüşürüz.” Bununla birlikte müdire döndü ve aynı hışımla odayı terk etti.

“Çıkalım mı o zaman?” diye böldü sessizliği Miss Sacarhina. Gurup odanın karşı tarafındaki kapıya doğru yürümeye başladı. Onlar yürümeye başlayınca Harry oğluna eğildi ve fısıldadı.

“Bu akşam geliyor olduğun için çok mutluyum. Sacarhina ve Recreant pek memnun edici yol arkadaşları değiller ama Percy onları almam konusunda ısrar etti. Korkarım ki bunların tamamı politik meseleler.”

James ne dendiğini tam olarak anlamasa da onayladı, fakat her zaman ki gibi babasının kendisine güvendiğini bilmek onu çok mutlu etmişti. “Nasıl geldiniz peki?”

“Şömineden.” Diye cevapladı Harry. “Gelirken gereğinden fazla yaygara koparmak istemedik. Minerva bizi D.E.U yanlılarının planları hakkında uyarıyordu.”

James’in, babasının Devam Eden Unsur hakkında konuştuğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. “Onları biliyor mu?” dedi şaşkınlıkla.

Babası yürürken sessiz bir tonda konuşarak Sacarhina ve Recreant’ı işaret etmek istercesine elini dudağına götürüp “Sonra.” Dedi.

Biraz sonra Mr. Recreant güneş ışığının vurduğu geniş kapıyı açtı ve gurubun geri kalanı da onu takip etti. Bir tarafında Yasak Orman'ın diğer tarafında ise düşük surların bulunduğu yeşil alana inen geniş merdivenlerden geçtiler. Neville Longbottom ve Profesör Slughorn konuşarak duvarın yanında bekliyordular. Gurup oraya erişince ikisi de baktılar.

“Merhaba Harry!” dedi Neville sırtarak ve onu da seğirterek. “Beni ve Horace’yi davet ettiğin için teşekkür ederiz. Amerikalılar geldiğinden beri kaygılanıp duruyordum.”

“Harry Potter! Yaşadığım ve nefes aldığım sürece!” dedi Slughorn sıcak bir şekilde ve iki eli ile birlikte Harry’nin alını sardı. “Bizi davet etmen ne kadar da kibarca bir davranış. Bilirsin, uluslar arası büyüsel iletişimlerde yaşanan gelişmelerle yakından ilgilenirim.”

Harry gurubu taş duvarların arasındaki bir geçite yönlendirdi. Gölün yakınlarında bir alna açıyordu kapı. “İkiniz de bana teşekkür etmeyin. Sizi beraberimde getirdim. Bu sayede siz de aklınıza gelen soruları sorar ve bize göstermek üzere oldukları şeyi daha iyi özümseyebiliriz.”

Slughorn seslice gülde fakat Neville sadece gülümsemekle yetindi. James babasının ve Neville’nin arasında özel bir sır olduğunu sezdi.

Gurup, büyük ve basık tavanlı, kanvas kumaştan yapılmış çadırın olduğu suyun yakınlarına geldi. Bir Amerikan bayrağı yanında Alma Aleron flamasıyla birlikte çadırın tepesinde dalgalanıyordu. Yakınlarda bir grup öğrenci konuşuyordu. Öğrencilerden biri gurubu gördü ve onaylayan bir bakışla onları tanıdı. Çadıra doğru seslendi. “Profesör Franklin?”

Bir süre sonra Franklin, ellerini kocaman bir beze kurularak çıktı. “Ah! Hoş geldiniz!” dedi “Geldiğiniz için teşekkürler.”

Harry Franklin’in kuru olan elini avucuna aldı. Daha önce bir araya geldikleri ve bu buluşmayı ayarladıkları çok netti. Harry döndü ve en son James olmak üzere herkesi tanıttı.

“Evet, evet.” Dedi Franklin James’e dönerek. “Genç Potter benim sınıfımda. Bugün nasılsın James?”

“İyiyim efendim.” Dedi James gülümseyerek.

“Böyle güzel bir günde olması gerektiği gibi.” Dedi Franklin ciddi bir şekilde onaylayarak. “Ve şimdi görmenizi istediğim birkaç şey var. Beni izleyin lütfen dostlarım. Harry tekerlekli araçlarımızla ilgileniyordun değil mi?”

“Hem de çok.” Dedi Harry. “Buraya elbette sizi karşılamaya geldim fakat duydum ki çok ilginç uçan araçlarınız varmış. Sizin bu kadar donanımlı olmanız karşısında onları görmek için olan heyecanım katlanarak artıyor. Sadece bir kısmını anlayabilmiş olsam da onlar hakkında bir takım dedikodular duydum.”

“Boyut-Değiştiren Garaj, evet. Korkarım ki onu hiç birimiz tamamen anlamış değiliz.” Dedi Franklin. “yine de teknomansi Profesörlerinden Theodore Jackson olmasaydı, onu hiç birimizin kullanabileceğini sanmıyorum. Ayrıca kendisi turumuza katılmak için burada bulunamadığından dolayı özürlerini bildirmemi rica etti. Bu akşam bize yemekte eşlik edecek, eğer sorularınız olursa onunla tartışabileceksiniz.”

“Eminin olacaktır.” Dedi Titus Hardcastle hafif ve gür sesiyle.

James neredeyse adımını atar atmaz hareket eden çadırın içinde babasının yanından ayrılmıyordu. Çadır tahta kolonları ve onu destekleyen çatısı ile çok büyüktü. Alma Aleron’un üç aracı da, tamir araçları, donanım takımları, ekstra parçalar ve işleriyle meşgul olan birçok işçiyi de etrafında toplayabilecek şekilde park edilmişti. Çadırla ilgili en tuhaf olan şey her nasılsa sonunun görünmemesiydi. James’in emin olduğu tek nokta, çadırın duvarlarının dışarıdan gördüğü kanvas kumaştan yapılı olacağıydı fakat bunun yerine Hogwarts’ın arazisine hiç benzemeyen açık bir alanda bulmuştu kendini. Kırmızı yapılı binalar, kocaman ağaçlar olmalıydı çadırın sonuna doğru. Daha da tuhafı ışık manzarasının Hogwarts’ın üzerine düşen parlak ay ışığıyla uzaktan yakından ilgisi olmamasıydı. Çadırın öte tarafında zayıf ve pembe bir ışık altın rengindeymişcesine bulutların arasından sızıyordu. Ağaçlar ve çimenler sadece sabahları oluşan çiğlerle kaplıydı. Çalışanlardan bir tanesi Franklin’in onayını aldı, döndü ve tuhaf manzaranın olduğu bölgenin duvarını elleriyle fırçaladı.

“Dünyanın sayılı Boyut-Değiştiren yapılarından birine hoş geldiniz.” Dedi Franklin gururla. “Garajımız hem burada, Hogwarts arazisinde, hem de Amerika’nın Pennsylvania eyaleti, Philadelphia Alma Aleron Enstitüsü’nde yer almaktadır.”

“Golgamethe’nin hayaleti adına!” dedi Slughorn yavaşça adımlayarak. Bunu daha önce bir çok kez okumuştum ama bunlardan birinde bulunabileceğim hiç aklıma gelmemişti. Bu gerçekten doğal olarak mümkün mü? Yoksa Kuantum Aktarma Tılsımlarının işi mi?”

“Sizi bu yüzden davet ettim Profesör.” Dedi Harry gülümseyerek ve çadırı incelemeye devam ederek.

“Öncelikle,” dedi Franklin Dodge Hormet ve Wolswagen Beetle’ın arasında durarak. “Bu bilinen üç boyutsal değişim olanaklarından biri. Anlattığım şu ki, bu çadır iki mekân arasında bir köprü kurulmasına olanak veriyor. Yine de Hogwarts’ı sadece öğle vaktinde görebiliyoruz.” Dedi çadırın içeri girdikleri kısmını işaret ederek. “Kafanızı kurcalayabilecek bir başka şey ise, boyut değiştirme kabarcığının bizim tarafımızdaki halkası. Ve öteki tarafta ise,” eliyle çadırın diğer tarafa uzanan kısmını işaret ederek “Alma Aleron’un akşam saatlerindeki hali ise kabarcığın diğer tarafı. Mekanik uzmanımız Mr. Peter Graham ile tanışın.”

Stutz Drogonfly’ın açık kapısından bir adam çıktı. Gülümsedi ve el salladı. “sizinle tanıştığıma memnun oldum baylar bayanlar. Evet.”

“Biz de.” Dedi en yakında duran Neville.

“Mr. Graham ve adamları kabarcığın Amerikan tarafında yer alıyorlar, yarı yarıya.” Diye açıkladı Franklin. “Bu çalışma için yaptıkları alıştırmalardan sonra, seyahat ederken çıkabilecek sorunları önlemeleri için onları yardımcı tayin etmeyi uygun gördük. Ve sizin de tahmin edebileceğiniz gibi teknik olarak burada değiller.” Franklin örneklandırmek için Hormet’in yanında duran adamlardan birine ulaştı. Franklin’in eli, sanki adam dumandanmışçasına içinden geçti. Adam bir şey hissetmiş gibi görünmüyordu.

“Yani,” dedi Harry kaşlarını kararsızca bükerek “Onlar bizi duyup görebiliyor, biz de onları duyup görebiliyoruz ama onlar Amerika’da ve biz de burada, Hogwarts’tayız. Ve onlara dokunamıyoruz?”

“Kesinlikle.” Dedi Franklin.

James konuşmaya başladı. “Peki, o zaman arabalara nasıl dokunabiliyoruz ve onlarda Amerika’dan arabaları tamir edebiliyorlar?”

“Güzel soru evlat.” Dedi Franklin James’in sırtını sıvazlayarak.

“Kesinlikle,” diye belirtti Franklin “İşte bu nokta işlerin kuantuma doğru yol almaya başladığı nokta. Bu arabalar bizim aksimize tam boyutlanabilir. Duyduğunuzu sanıyorum ki bizim bildiğimiz bu boyuttan başka boyutlar da var, değil mi?”

Onaylamalar duyuldu. James daha önce böyle bir teori olduğunu duymamıştı ama duymamış olsa bile anlayabileceğini düşündü.

Franklin devam etti. “teori, bizim algılarımızın dışında fakat gerçekte var olan boyutların mevcudiyetinden bahseder. Bu sayede Profesör Jackson, bu duvarların arasında kaldığı sürece iki boyutta birden olabilmeyi sağlayan-bu arabalar için- bazı kavramlar üretti. Burada park halindeyken iki boyutla karşı karşıya kalıyorlar ve aynı anda iki yerde birden oluyorlar.”

“Dikkate değer.” Dedi Slughorn elini Hornet’e dayayarak. “Yani, ekibiniz nereye giderseniz gidin hizmet edebiliyor ve ona dokunamasanız bile evinizi görebiliyorsunuz.”

“Tam anlamıyla.” Diye kabul etti Franklin. “Bu hem çok büyük bir rahatlık hem de müthiş bir konfor.”

Neville arabaların kendisiyle ilgilenmişti. “Bunlar gerçekten mekanik yaratıklar mı yoksa tılsımlı makineler mi?”

James, Franklin arabalar hakkında detaylı bir açıklama yapmaya başladığında ilgisini kaybetti. Çadırın diğer kesimlerine yürüyerek Amerikan okulunun bahçesine göz attı. Güneş yan taraftaki kırmızı renkli binanın çatısından yansıyor ve binanın rengini saat kulesine yansıtıyordu. Saat daha sabahın altısıydı. Ne kadar da ilginç ve muhteşem, diye düşündü James. Diğer taraftaki sabah serinliği hissedebileceğinden emin olamayarak ellerini çıkardı. Parmaklarında tuhaf bir irkilme hissetti görülmeyen kanvasa dokunduğunda. Elbette ki ne diğer tarafa geçebilmişti ne de havasını hissedebilmişti.

“Gelememen ne kötü dostum.” Dedi bir ses. James baktı. Mekanik uzmanı Beetle’ın kanatlarından uzanmış ona doğru gülümsüyordu. “Neredeyse kahvaltılık saat ve bugün mantarlı omlet günü.”

James sırtıttı. “Kulağa hoş geliyor. Burada öğlen vakti.”

“Profesör Franklin!” James Mr. Recreant’ın yüksek sesini duydu. “Bu nasıl oluyor da, şey, Uluslararası Büyü Komitesi tarafından yasaklanmıyor ya da kara büyü ilan edilmiyor? Güvenlik açısından bakılacak olursa pek de uygun değil.”

“Ah, çok doğru.” Dedi Franklin. “Komite tarafından fark edilecek kadar büyük sorunlar açılmadığı için şanslıyız. Her halükarda eğer tehlikeli bir durum olsaydı bunu düzeltmek zor olurdu. Profesör Jackson’un boyut değiştirme tekniklerinde bir yanılma olsaydı, kendimize ait olan bu arabalar yerine bir taksiyle dönmek zorunda kalırdık.”

“Pardon,” dedi Miss Sacarhina yalancı bir gülümsemeyle. “Bir ne?”

“Özür dilerim bayan.” Dedi Franklin. “Taksi. Kiralanmış Muggle aracı. Dalga geçiyordum elbette.”

Sacarhina gülümsemesinin biçimi değişti. “Ah, evet elbette. Amerikalı büyücülerin Muggle mekaniğiyle ne kadar ilgili olduğunu unutmuş olmalıyım. Nasıl dikkatimden kaçtı anlamıyorum.”

Franklin açıkçası acıyla baktı kadına. “Kendi yurttaşlarım adına konuşmuyorum ama bu acemilikten zevk alıyorum ben. Bu garajın benim için en güzel yanlarından biri de akışkanlığı. Hiçbir şeyin nasıl çalıştığına dair kaygı duymuyorum ve nasıl daha iyisini yapabilirim diye çaba sarf etmiyorum.”

Mühendislerden biri Dragonfly’ın altındaki bir noktaya dokundu ve mavi flaşlar patladı. Arabanın açılmış olan kanatları havayı birkaç kez döndürdükten sonra gıcırdayarak durdu. Neville onlardan kaçabilmek için hamle yapmak zorunda kaldı.

“İyi refleks, Neville.” Dedi Harry. “Uçan vuruş adamı gibi bir şeydi resmen.”

Neville Harry’ye baktı ve gülümsediğini gördü. Hardcastle boğazını temizledi. “Devam etmeliyiz, bayanlar baylar.”

“Elbette.” Dedi Harry. “Mr. Franklin?”

Franklin elini kaldırdı. “Ben demenizi tercih ederim. Yaklaşık üç yüzyıldır ‘usta’ diye çağırıldığımı hatırlatıyor da. Beni başışlarsınız umarım.”

Harry sırttı. “Elbette Ben. Bu akşam yemekte buluşmayı dört gözle bekliyorum. Bize bu beğeniye değer Garajımızı gösterdiğiniz için teşekkürler.”

“Benim için bir zevkti.” Dedi Franklin gururla. “Amerika’ya geldiğinizde size daha birçok düşünce gücü aletimi göstermek isterim. Ülkemizin kuruluşunda yaptığım fakat şimdi bozuk olan ama tamir etmeme izin vermeyecekleri zili göstermek isterdim.”

“Onu dinlemeyin.” Dedi mühendis Graham. “Yoksa Özgürlük Heykeli’nin bir polisiye macerası sonucu oluştuğuna inanmaya başlarsınız.” Guroptan gülüşmeler duyuldu.

Franklin onlara yüzünü ekşitti ve guroptan Harry’ye el salladı. “Bu akşam, arkadaşlar. Yemeklerinizi yanınızda getirin ya da Dondurma Tılsımlarınızı. Sanıyorum ki Madam Delacroix bamyaya yapacak.

